

Sygn. akt III AUa 395/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Beata Górska (spr.) SSA Romana Mrotek
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2018 r. w Szczecinie

sprawy A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 czerwca 2018 r. sygn. akt VI U 369/18

1. oddała apelację,
2. odstępuje od obciążenia A. P. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko SSA Beata Górska

Sygn. akt III AUa 395/18

UZASADNIENIE

A. P. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z 6.02.2018 roku, znak: (...) o przeliczeniu emerytury. Wniosła o zmianę decyzji i przeliczenie emerytury „na nowych zasadach obowiązujących w 2012 roku kiedy to skarżąca ukończyła ustawowy wiek emerytalny” oraz o zasądzenie „odsetek od daty złego przeliczenia.”

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2018 roku Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. P. urodziła się (...).

Decyzją z 8.10.2007 roku, znak: (...), nabyła prawo do wcześniejszej emerytury w wieku 55 lat, na podstawie art. 29 i art. 46 ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od dnia (...)

Decyzją z 7.11.2012 roku, znak: (...), na podstawie wniosku z 21.09.2012 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od (...) tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Organ rentowy ustalił: kwotę składki zewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji: 46 137,30 zł; kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego: 299 871,05 zł; średnie dalsze trwanie życia: 254,80 miesięcy; wyliczoną kwotę emerytury: 1 357,96 zł. Jednocześnie ZUS zawiesił wypłatę tej emerytury jako że jest ona mniej korzystna niż świadczenie wcześniej przyznane.

Pismem z 15.11.2012 roku ubezpieczona wycofała swój wniosek o emeryturę z 21.09.2012 roku, a decyzją z 20.11.2012 roku ZUS umorzył postępowanie w sprawie tego wniosku.

Decyzją z 25.01.2013 roku, znak: (...), organ rentowy przeliczył emeryturę od 1.01.2013 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 36 lat, 2 miesiące i 9 dni; nieskładkowe: 2 lata i 19 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 156,27 zł.

Decyzją z 7.05.2013 roku, znak: (...), ZUS przeliczył emeryturę od 1.04.2013 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 36 lat, 5 miesięcy i 8 dni; nieskładkowe: 2 lata i 21 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 202,69 zł.

Decyzją z 29.08.2013 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.07.2013 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 36 lat, 8 miesięcy i 5 dni; nieskładkowe: 2 lata, 1 miesiąc i 10 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 207,30 zł.

Decyzją z 6.12.2013 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.10.2013 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 36 lat, 10 miesięcy i 13 dni; nieskładkowe: 2 lata, 1 miesiąc i 10 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 210,46 zł.

Decyzją z 10.03.2014 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.01.2014 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 37 lat, 2 miesiące i 1 dzień; okresy nieskładkowe: 2 lata, 1 miesiąc i 10 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 234,90 zł.

Decyzją z 26.05.2014 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.04.2014 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 37 lat, 4 miesiące i 19 dni; nieskładkowe: 2 lata, 1 miesiąc i 10 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 237,12 zł.

Decyzją z 6.08.2014 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.07.2014 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 37 lat, 6 miesięcy i 29 dni; nieskładkowe: 2 lata, 1 miesiąc i 10 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 240,34 zł.

Decyzją z 27.10.2014 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.10.2014 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 37 lat, 10 miesięcy i 19 dni; nieskładkowe: 2 lata, 1 miesiąc i 10 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 245,79 zł.

Decyzją z 3.02.2015 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.01.2015 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 38 lat, 2 miesiące i 2 dni; nieskładkowe: 2 lata, 1 miesiąc i 10 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 251,25 zł.

Decyzją z 5.05.2015 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.04.2015 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 38 lat, 4 miesiące i 19 dni; nieskładkowe: 2 lata, 1 miesiąc i 10 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 282,39 zł.

Decyzją z 11.08.2015 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.09.2015 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 35 lat, 10 miesięcy i 14 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 264,26 zł.

Decyzją z 5.11.2015 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.10.2015 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 36 lat, 1 miesiąc i 14 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 268,21 zł.

Decyzją z 26.08.2015 roku, znak: (...), na podstawie wniosku z 3.08.2015 roku, ZUS przyznał zaliczkę na poczet emerytury. Pozwany ustalił: kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego: 329 067,74 zł; kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji: 51 443,92 zł; średnie dalsze trwanie życia: 230,90 miesięcy; wysokość emerytury: 1 130,29 zł. Jednocześnie ZUS zawiesił wypłatę tej emerytury jako że jest ona mniej korzystna niż świadczenie dotychczas wypłacane.

Decyzją z 17.02.2016 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.01.2016 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 36 lat, 4 miesiące i 14 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 271,15 zł.

Decyzją z 6.05.2016 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.04.2016 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 36 lat, 7 miesięcy i 14 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 280,43 zł.

Decyzją z 9.08.2016 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.07.2016 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 36 lat, 10 miesięcy i 14 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 284,38 zł.

Decyzją z 26.10.2016 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.10.2016 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 37 lat, 1 miesiąc i 14 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 289,34 zł.

Decyzją z 30.01.2017 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.01.2017 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 37 lat, 4 miesiące i 14 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 293,30 zł.

Decyzją z 7.11.2017 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.10.2017 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 38 lat, 1 miesiąc i 14 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 314,41 zł.

Decyzją z 10.05.2017 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.04.2017 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 37 lat, 8 miesięcy i 2 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 307,10 zł.

Decyzją z 16.08.2017 roku, znak: (...), pozwany przeliczył emeryturę od 1.07.2017 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjął okresy: składkowe: 37 lat, 11 miesięcy i 2 dni; nieskładkowe: 4 lata, 10 miesięcy i 16 dni. Wysokość świadczenia do wypłaty: 1 312,09 zł.

W dniu 25.01.2018 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przeliczenie emerytury przyznanej w wieku powszechnym, znak: (...), której wypłata została zawieszona jako, że była ona mniej korzystna niż świadczenie dotychczas wypłacane.

Decyzją z 6.02.2018 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przeliczył emeryturę ubezpieczonej od 1.01.2018 roku. Pozwany ustalił: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie: 1179,67 zł; średnie dalsze trwanie życia: 217,50 miesięcy; wyliczoną kwotę emerytury: 1148,42 zł. Jednocześnie ZUS zawiesił wypłatę tej emerytury albowiem jest ona świadczeniem niej korzystnym niż wypłacane dotyczącej.

Ubezpieczona odwołała się od tej decyzji wnosząc o przeliczenie emerytury „na nowych zasadach obowiązujących w 2012 roku kiedy to ukończyła ona ustawowy wiek emerytalny” oraz o zasądzenie „odsetek od daty złego przeliczenia.”

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie ubezpieczonej podlegało oddaleniu.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przyjął art. 112, art. 113, art. 108 ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383 j.t., zwana dalej ustawą emerytalną).

Po przytoczeniu treści powyższych przepisów Sąd Okręgowy dodał, że stosownie do regulacji zawartej w art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym do 31.12.2012 roku (Dz.U. z 2009 roku, Nr 53, poz. 1227, t.j.), ubezpieczonym urodzonym po 31.12.1998 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat.

Według art. 24 ust. 1 i 1a pkt 1 ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym od 1.01.2013 roku (Dz.U. z 2012 roku, poz. 637), ubezpieczonym urodzonym po 31.12.1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, który dla kobiet urodzonych do dnia 31.12.1952 roku wynosi co najmniej 60 lat (ubezpieczona urodziła się (...)).

Następnie Sąd orzekający wskazał, że zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym do 1.01.2013 roku, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy emerytalnej, stanowiła kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego a art. 173-175 z zastrzeżeniem art. 185 ustawy emerytalnej.

Na mocy ustawy z 11.05.2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2012 roku, poz. 637), regulacja powyższa uległa zmianie z dniem 1.01.2013 roku. Przepis art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej otrzymał następujące brzmienie: „podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy emerytalnej, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczeniowego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. 1a i ust. 1b oraz art. 185 ustawy emerytalnej.

Sąd I instancji dostrzegł, że ubezpieczona podnosiła, iż skoro spełniła przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego przed zmianą ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to wysokość jej emerytury powinna zostać wyliczona z uwzględnieniem regulacji obowiązujących przed tą zmianą, niezależnie od daty zgłoszenia wniosku o jej przyznanie. Z takim stanowiskiem skarżącej Sąd Okręgowy nie zgodził się. Wyjaśnił, że w prawie ubezpieczeń społecznych, w sytuacji gdy międzyczasowy aspekt zastosowania konkretnej regulacji nie jest rozstrzygnięty za pomocą przepisów przejściowych, judykatura przyznaje pierwszeństwo zastosowaniu zasady bezpośredniego działania nowych przepisów. W niniejszej sprawie ustawa nowelizująca ustawę emerytalną nie zawierała żadnych przepisów intertemporalnych, a zatem należy przyjąć, że przepis art. 25 ust. 1b ustawy znajduje zastosowanie do wszystkich wniosków złożonych począwszy od dnia jego wejścia w życie tj. od 1.01.2013 roku. Ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury w wieku powszechnym przed zmianą przepisów i decyzją organu rentowego nabyła prawo do tej emerytury, w tym do wypłaty tej emerytury, lecz wypłata ta została zawieszona z uwagi na to, że wysokość ustalonej emerytury w wieku powszechnym była mniej korzystna niż emerytura wypłacana dotychczas (emerytura wcześniejsza). Sąd I instancji podniósł, że samo spełnienie przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury in abstracto nie stanowi jeszcze podstawy do wypłaty świadczenia. Podstawę taką stanowi wniosek o przyznanie świadczenia i taki też wniosek o

przyznanie emerytury w wieku powszechnym ubezpieczona złożyła. Określenie wysokości świadczenia emerytalnego związane jest z datą złożenia wniosku o to świadczenie, co wynika wprost z art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalnej, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. To z datą, od której przysługuje wypłata emerytury, zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, po złożeniu wniosku przez ubezpieczonego, a nie z datą nabycia prawa do świadczenia, następuje ustalanie wysokości świadczenia, konsekwentnie według regulacji prawnej obowiązującej w dacie, od jakiej przyznano prawo do wypłaty świadczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie III AUa 376/14). Ubezpieczona złożyła wniosek przed zmianą przepisów i nabyła prawo do emerytury w wieku powszechnym, w tym prawo do wypłaty tej emerytury. Ponowne ustalenie emerytury i uwzględnienie składek odprowadzanych już w trakcie emerytury, zgodnie z art. 108 ust. 4 ustawy emerytalnej, dotyczy sytuacji kiedy podstawę obliczania emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego podjęta została wypłata emerytury w wieku powszechnym po raz pierwszy. Skoro wypłata emerytury w wieku powszechnym ubezpieczonej, mimo że została jej ustalona (decyzja znak: (...)), nie została nigdy wypłacona, to brak jest podstaw do ponownego ustalenia wysokości tej emerytury z uwzględnieniem żądanych składek, na podstawie art. 108 ust. 4 ustawy emerytalnej.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołująca nie sprostала obowiązkowi określönemu w art. 6 k.c. oraz art. 232 K.p.c. i nie przedstawiła dowodów pozwalających na zmianę spornej decyzji.

Z rozstrzygnięciem nie zgodziła się ubezpieczona. Wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 25 ust. 1b, art., 108, art. 112, art. 113 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez ich błędną wykładnię.

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołania i ponowne przeliczenie emerytury na zasadach obowiązujących w 2012 r. oraz o zasądzenie od organu na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, a ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację organ wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji ustalając stan faktyczny oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uargumentował. Całość podjętych ustaleń faktycznych tego Sądu przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu wyroku zasługuje na akceptację. Ustalenia te jako prawidłowe i znajdujące oparcie w materiale dowodowym Sąd Apelacyjny podziela przyjmując za własne, w związku z czym nie ma konieczności ich ponownego przytaczania w całości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22.02.2010 r., I UK 233/09, z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, z dnia 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98 i postanowienie z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97). Analiza akt postępowania wskazuje, że nie wystąpiło w niej również naruszenie przepisów prawa materialnego.

W kontekście przedmiotu zaskarżenia kluczowe jest to, że ubezpieczona prawo do wcześniejszej emerytury w wieku 55 lat nabyła mocą decyzji z dnia 8.10.2007 r. od dnia (...) roku na podstawie art. 29 i art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Natomiast w (...) roku ubezpieczona ukończyła 60 lat, tym samym osiągnęła wiek uprawniający do uzyskania emerytury powszechnej. Wniosek o przyznanie emerytury powszechnej na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczona złożyła 21.09.2012 r. ZUS decyzją z dnia 7.11.2012 roku przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury w wieku powszechnym od (...) roku, jednocześnie jednak zawiesił wypłatę świadczenia, jako że jest mniej korzystne niż emerytura wcześniejsza.

Godzi się zauważyć, że mimo iż prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powstaje z mocy prawa, a decyzja organu rentowego ma charakter deklaratoryjny, samo spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia nie stanowi podstawy do wypłaty świadczenia. Podstawę taką stanowi wniosek o przyznanie świadczenia (M. Bartnicki, w: K. Antonów (red.), Bartnicki, Suchacki, Ustawa, s. 552). Konsekwencją jest to, że to właśnie złożenie wniosku o emeryturę powoduje obowiązek ustalenia prawa do niej, a następnie jej wypłaty. Podkreślić przy tym trzeba, że świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu (art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). W przypadku ubezpieczonej będzie to zatem miesiąc październik 2012 roku.

Sąd Apelacyjny ustalił, że ubezpieczona prawo do emerytury powszechnej nabyła już (...) roku, albowiem w tej dacie spełniła wszystkie warunki wymagane do nabycia tego prawa. Wniosek o emeryturę złożyła także w roku 2012. Zmiana stanu prawnego, która nastąpiła na skutek wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. ustawy nowelizującej (art. 25 ust. 1b został dodany ustawą z dnia 11 maja 2012 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 637), która weszła w życie od 1 stycznia 2013 r.) pozostaje zatem bez wpływu na uprawnienia emerytalne ubezpieczonej powstałe z mocy prawa przed dokonaniem tych zmian. Jak słusznie dostrzegł Sąd I instancji wynika to z zasady bezpośredniego działania nowych przepisów. Ponieważ kwestie intertemporalne nie zostały rozstrzygnięte mocą przepisów przejściowych, to art. 25 ust. 1b ustawy stosuje się do wniosków złożonych od dnia jego wejścia w życie, tj. 1.01.2013r.

Skoro ubezpieczona wniosek o emeryturę złożyła 21.09.2012 roku, a pozostałe przesłanki spełniła (...), to ustalenie prawa do emerytury i ustalenie wysokości tej emerytury powinno nastąpić według stanu prawnego obowiązującego w dacie złożenia wniosku oraz w dacie spełnienia wszystkich warunków wymaganych (w tym osiągnięcia wieku emerytalnego – 60 lat). Świadczenie przyznawane według przepisów obowiązujących w 2012 roku przeliczane są zgodnie z art. 112 i 113 ustawy emerytalnej.

Za Sądem Okręgowym powtórzyć trzeba, że ponowne ustalenie emerytury i uwzględnienie składek odprowadzanych już w trakcie emerytury, zgodnie z art. 108 ust. 4 ustawy emerytalnej, dotyczy sytuacji kiedy podstawę obliczania emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego podjęta została wypłata emerytury w wieku powszechnym po raz pierwszy. Emerytura w wieku powszechnym ubezpieczonej, mimo że została jej ustalona nie została nigdy wypłacona, dlatego brak jest podstaw do ponownego ustalenia wysokości tej emerytury z uwzględnieniem żądanych składek, na podstawie art. 108 ust. 4 ustawy emerytalnej.

Prawidłowo też postąpił organ wypłacając ubezpieczonej nadal świadczenie w poprzedniej wysokości. Taki stan rzeczy wynika z regulacji art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej – emerytura powszechna byłaby dla apelującej niekorzystna, dlatego organ wypłaca ubezpieczonej w dalszym ciągu emeryturę wcześniejszą.

Reasumując Sąd Apelacyjny wskazuje, że wartości, które organ rentowy zastosował przy dokonywaniu obliczenia wysokości emerytury wyraźnie wynikają z akt ubezpieczonej oraz znajdują potwierdzenie w prawomocnych decyzjach. Weryfikując prawidłowość zaskarżonej decyzji, Sąd Apelacyjny nie dostrzegł także błędów rachunkowych.

W konsekwencji tutejszy Sąd uznał, że zarzuty apelującej są nieuzasadnione, a ponieważ brak jest też innych podstaw do wzruszenia trafnego rozstrzygnięcia Sądu I instancji, które Sąd Odwoławczy bierze pod rozwagę z urzędu - apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono.

Sąd Apelacyjny uznał, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek przemawiający za nieobciążeniem strony przegrywającej spór kosztami procesu. Tezę taką uzasadnia zasada słuszności proklamowana przepisem art. 102 k.p.c. przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności tej sprawy, dotyczących jej przedmiotu i stopnia zawiłości, a w szczególności subiektywnego (choć niesłusznego) przekonania strony o zasadności dochodzonych żądań.

SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko SSA Beata Górńska